

важливо навчити початківців веслярів утримувати специфічну (водну) рівновагу. Необхідно активно виявляти здатність утримання стійкого положення тіла весляра в човні, що рухається з мінімальним рівнем гойдання в бортовий площині, пов'язану з виконанням координаційно-складних рухів для веслування в утриманні рівноваги в човні ще на суші до переходу до тренувань на воді.

Висновки. У веслувальному спорті на початковому етапі спеціалізації підготовчий період є основоположним і триває з жовтня по квітень місяць і вважається провідним у закладанні фундаменту загальної фізичної підготовки, яка стимулює формування специфічної рівноваги. В цей складний (зимовий) період немає зимового гребного басейну, відкритої води і можливості повноцінно вчити молоде покоління майбутніх веслярів.

Рішення завдання технічної підготовки веслувальників у формуванні специфічної (водної) рівноваги можна здійснити на сучасному рівні вимог тільки на методологічній основі наукових даних у галузі управління рухами.

Література

1. Гаврилов В. Н. Гребля на байдарках и каное / Н. В. Жмарёв. – Харьков : Изд-во Харьковского гос. ун-та, 1980.
2. Жмарёв Н. В. Тренировка гребцов / Н. В. Жмарёв. – М.: Физкультура и спорт, 1981.
3. Зеленин Л. А. Научно-теоретическое понятие – статическая выносливость равновесия / Л. А. Зеленин. - Нижний Новгород : [б.и.], 2006.

Стаття надійшла до редакції 8.04.2015

УДК 291.2

Крупник Я.Г., Крупник М.Г. ©

Львівський національний університет ветеринарної медицини та біотехнологій імені С.З.Гжицького

ФОРМУЛА УСПІХУ

У статті в порівняльній формі подано світський та біблійний аспекти успіху. Дано визначення терміну, вказано джерела успіху, перешкоди, засоби для досягнення та формула успіху.

По всіх параметрах успіху (мета, умови, засоби, формула, особливості) «біблійний» успіх відрізняється від «світського».

До засобів «світського» успіху відносимо фахову освіту, відповідну посаду, відповідальне відношення до обов'язків тощо. Як головні засоби «біблійного» успіху – Слово Боже, побожне життя, благословенна праця.

Якщо для «світського» успіху умови та засоби доповнюють одні інших, головним чином, у матеріальному виразі, то для «біблійного» успіху вони мають «духовний» характер, а саме: необхідно бути охрещеним, належати до церковної спільноти, дотримуватися заповідей, визнавати Святі Таїнства.

Формула успіху для світського життя – виконання або перевиконання «норми», у духовному ж житті – це сукупність добрих діл.

Ключові слова: Бог, Ісус Христос, Святий Дух, Пресвята Богородиця, Церква, Святі Таїнства, Слово Боже, Царство Небесне, хрещення, побожне життя, благословенна праця, успіх.

© Крупник Я.Г., Крупник М.Г., 2015

УДК 291.2

Крупник Я.Г., Крупник М.Г.*Львовский национальный университет ветеринарной медицины и биотехнологий
имени С.З.Гжицкого***ФОРМУЛА УСПЕХА**

В статье в сравнительной форме представлены светский и библейский аспекты успеха. Дано определение термина, указаны источники успеха, препятствия, средства для достижения и формула успеха.

По всем параметрам успеха (цель, условия, средства, формула, особенности) «библейский» успех отличается от «светского».

К средствам «светского» успеха относим специальное образование, соответствующую должность, ответственное отношение к обязанностям. Как главные средства «библейского» успеха - Слово Божие, благочестивая жизнь, благословенный труд.

Если для «светского» успеха условия и средства дополняют друг друга, главным образом, в материальном выражении, то для «библейского» успеха они имеют «духовный» характер, а именно: необходимо быть крещеным, принадлежать к церковной общине, соблюдать заповеди, признавать Святые Таинства.

Формула успеха для светской жизни - выполнение или перевыполнение «нормы», в духовной же жизни - это совокупность добрых дел.

Ключевые слова: Бог, Иисус Христос, Святой Дух, Пресвятая Богородица, Церковь, Святые Таинства, Слово Божие, Царство Небесное, крещение, благочестивая жизнь, благословенный труд, успех.

UDC 291.2

Krupnyk Ya.G., Krupnyk M.G.*Lviv National University of Veterinary Medicine and Biotechnologies
named after S.Z.Gzhytskyj***SUCCESS FORMULA**

The article presents in a comparative form secular and biblical aspects of success. It is given the definition of the term, specified source success, obstacles and means of achieving and success formula.

For all measures of success (goal, conditions, the means, formula, features) 'biblical' success is different from «secular».

Special education, related post, responsible attitude to the duties and others we refer to the mean of «secular» success. As the main means of «biblical» success - the Word of God, holy life, blessed work.

When for «secular» success conditions and means complement one another mainly in material terms, then for the «Bible» success they are «spiritual» in nature, namely, one should be christened, to belong to the church community, to keep the commandments, to recognize the sacraments .

The formula for success for social life – execution or overexecution of «norm», in the spirit of life - a good cause.

Key words: God, Jesus Christ, the Holy Spirit, the Blessed Virgin Mary, Church, the sacraments, the Word of God, the Reign of Heaven, baptism, holy life, blessed work, success.

Вступ. У своїх катехитичних проповідях «Про віру» (т. 1) священик Юліян Дзерович (Перемишль, 1903), пояснюючи мету людини на землі, на самому початку згадує давньогрецького славного мудреця Діогена, який, перебуваючи у великій бочці, на якій був напис «Тут можна купити мудрість!», продав одному багатому панові через його слугу «рецепт» мудрості, сказавши при цьому: «Скажи твоєму панові: «У всьому, що робиш, пам'ятай про твій кінець – це ціла мудрість». Виявляється, цей вираз так сподобався вельможі, що він наказав на брамі свого замку написати ті слова золотими буквами.

«Пам'ятай про твій кінець, пам'ятай про твою останню ціль, пам'ятай про твоє призначення!», і це дійсно дуже мудрі слова, це велика мудрість!», - так наголошує автор катехизму. Разом з тим, він зауважує, що, на жаль, багато людей забувають про свою останню ціль, – вони думають лише про дочасне, хвилеве: про гроши, маєтки, почесті і т.п. [6].

Звичайно, про кінець земного шляху, який є природнім процесом, здебільшого починають задумуватися люди «літнього» віку, які мають певний життєвий досвід, якийсь результат, та й, зрештою, хвороби починають про себе нагадувати. Тут вкрай необхідна об'єктивна оцінка ситуації.

У цьому ж контексті, й ще раз згадуючи слова Діогена, нам приходить на думку те, – хоч яким мудрим був цей філософ, однак він у цьому питанні не є першим. Адже, на початку «Буття» Господь Бог, узявши чоловіка й осадивши його в Едемському саді порати й доглядати його, дав чоловікові таку заповідь: «З усякого дерева в саду юстимеш; з дерева ж пізнання добра й зла не юстимеш, бо того самого дня, коли з нього скушуєш, напевно вмреш» (Бут. 2: 15–17).

А що ж на це сказав «змій» до жінки? – «Ні, напевно не помрете!» (Бут. 3: 4). Як бачимо, у цих кількох віршах Святого Письма, по-суті, найперше зазначена «вузвъка» дорога до «дерева життя», до Божої мудрості. Це правдива реальність, з одного боку якої – заповідь (пор.: Мт. 19:17), а з іншого – спокуса (пор.: Мт. 18:7). Й так людина ступає по тій життєвій дорозі від самого початку свого свідомого життя, постійно наражаючись на гріх, – духовну смерть (пор.: Рим. 6:23; I Кор. 15:56), яка робить неможливим успадкування Царства Божого, до якого запрошує Господь (пор.: Мт. 18:2–3).

Саме тому поетичні книги Біблії дають вказівки, як треба поводитися й що варто чинити, щоб жити чесно. Це – правила й норми чеснотливого життя. Мета книги «Прировідки» – дати читачеві, особливо юнакові, норми боговгодного життя. Автор твердить, що в тому й полягає вся мудрість. Мудрий бо – це той, хто почитає Бога, живе по правді, а справжня мудрість – виконування Божих заповідей [1, с. 739]. У цьому й полягає суть успіху людини.

Визначення терміну «успіх». Успіх не є конкретним філософським терміном. Він позначає спеціальне поняття галузі психології й говорить про досягнення певного результату.

Успіх – позитивний результат праці, діяльності; здобуток, доробок. Категорія успіху відбиває факт найвищого досягнення поставленої мети [13, с. 198–199]. У даному визначенні слово «позитивне», за філософським тлумаченням, можна розуміти як «все справжнє» [14, с. 500].

Можемо говорити також, що саме слово «успіх» увійшло у широкий вжиток, очевидно, лише у ХХ ст.

У Словарі української мови Бориса Грінченка (К., 1909. – т. 4. – С. 357-358) знаходимо слова – успівати, успіти; успішати; успішатися, успішитися, які вказують на якусь дію у часі, тобто є діесловами. Однак, слово «успіх» тут не

знаходимо. Тепер же іменник «успіх» вживається у розумінні, – мати великий успіх в чому, тобто воно вказує на позитивний результат, – щось мати, чогось досягнути. Іншими словами, добре успівати в чому, преуспівати (рос.) в чому (Українсько-російський словник / Під ред. Л. С. Паламарчука, Л. Г. Скрипника. – К., 1986. – С. 863).

Загальновідомо, що успіх не приходить сам, за нього слід боротися, його слід домагатися, затрачувати для цього певні зусилля – фізичні, нервові, морально-психологічні [13, с. 199]. Отже, успіх – це певний результат більш-менш тривалої дії на якийсь предмет, а також як результат праці над самим собою.

Даний термін, очевидно, також не є богословським, адже добри результати праці досягаються лише за Божої допомоги й насамперед – благословення [2, п. 1077; 3, п. 505], Божої ласки, тобто дії Святого Духа [7]. Тому добрий успіх людини – це, по суті, «завдаток», що дає нам Творець. Однак кожна людина – віруюча чи атеїст, часто ставить перед собою питання: Як досягнути успіху? Адже, всі люди хочуть успіху та мають право бути щасливими. Щастя завжди вважалося одним із природжених прав людини [14, с. 764]. Не вдаючись до пояснення терміну «щастя» [13, с. 212-213; 14, с. 764], можемо стверджувати, що щастя, як і успіх, потребує самовідданої праці, наполегливих пошукув сенсу життя, напруження всіх душевних сил у досягненні духовного самовизначення й морального очищення [13, с. 213]. Слід зауважити, – якщо успіх у світському житті переважно має матеріальне вираження, то термін «щастя» має духовне вираження і є тотожним до біблійного розуміння слова «успіх».

Тому люди, які вважають себе нещасливими, можуть сказати про себе й також, що вони не мають успіху в житті. Однак, це не завжди є так тому, що погляд людини на життя чи інші речі дуже часто відрізняється від погляду Господа Бога на конкретну людину та її дії. У Біблії таких порівнянь досить багато.

Згадаймо, знову ж таки, наших праородичів – Адама та Єву. Хіба вони не досягнули успіху?.. За людськими мірками, вони досягнули дуже великого успіху, – стали «як боги». Про це сказав Сам Господь Бог: «Оце чоловік став, як один з нас, знаючи добро і зло (...)» (Бут. 3:22). Проте, цей «успіх», який був «досягнутий» через провину, їм обійшовся великим нещастям – вигнанням з Едемського саду, тобто раю. Водночас, справжній успіх, як і щастя, для Адама та Єви був поряд, але вони його чомусь (?) не бачили. Цей успіх – «дерево життя посеред саду» (Бут. 2:9), з якого вони могли їсти (пор.: Бут. 2:16), щоб «жити повіki!». Потрібно було лише простягнути свою руку й взяти «з дерева життя» (пор.: Бут. 3:22).

Тепер ми знаємо, що цей «плід з дерева життя» – це Пресвята Євхаристія, а «дерево життя» – Господь Ісус Христос, який, примиривши нас із Господом Богом, дає нам щастя та життя вічне [пор.: 3, п. 432]. Він – «путь, істинна і життя» (Йо. 14:6).

Умови успіху. Господь закликав добровільно до Свого виноградника. Водночас, Він дав Своїм робітникам те, що вважав за необхідне (Мт. 20: 1-16). А, оскільки, все дано милістю, то люди повинні відповідати на цю милість. Тому неправедні, закоренілі у злі, не «успадкують» Царства Божого (І Кор. 6:9; Гал. 5:21; Еф.5:5; Од. 22:14) [4, с. 891].

Таким чином, перед тими, хто хоче успадкувати Царство Боже, ставиться багато вимог. Найперше, що повинна мати людина на цьому шляху, – це печать дару Святого Духа [3, п. 425], яку отримується в Таїнствах Хрещення й Миропомазання [3, п. 428]. Це як найголовніша, й, по суті, найперша умова, про яку говорив Ісус з Никодимом: «коли хтось не вродиться з води та Духа, не

спроможен увійти в Царство Боже» (Йо. 3: 1-7).

Наступна умова – належати до Церкви – вселенського тайнства (sacramentum) спасіння [2, п. 774–780], ѿ відповідно бути, як ми кажемо, практикуючими християнами, для яких Слово Боже звучить як дороговказ. Бо саме зі Святого Письма ми дізнаємося, які вимоги ставить Господь для Своїх вибраних.

Наведемо деякі з них: «Блаженні, убогі духом» (Мт. 5:3), тобто бути «як дитина» (Мт. 18: 1-4); зносити гоніння (Мт. 5:10); бути праведнішими від фарисеїв (Мт. 5:20); сповнювати Волю Отця (Мт. 7:21); перебувати у братній любові (Мт. 25:34) [4, с. 891], тобто мати «благословення Отця», яке Господь дає на братню любов, що рівноцінна любові до Бога.

У поясненні загального суду (Мт. 25:31–46) Ісус Христос розкриває зміст Заповідей любові, суть яких – творення добрих діл.

Катехизм УГКЦ «Христос – наша Пасха», з ласки Святого Духа, нам підказує, як вірити, любити і славити Бога у цій життєвій дорозі. Зокрема, для молоді дуже важливо знати, що спасаюча й освячуюча дія Церкви звершується в семи Святих Таїнствах, що їх установив Христос [3, п. 405].

У цих Святих Таїнствах закладена Божа мудрість – благодать Святого Духа – щодо освячення Церквою своїх вірних на їхньому шляху до повноти життя в Христі [пор.: 11, п. 13]. У цих Таїнствах виявляється благодатна співдія Бога і людини вже від початку її народження аж до завершення земного шляху. Іншими словами, кажучи про А і Б цієї земної мандрівки, ми, насамперед, говоримо про Бога, який є Альфою й Омегою як усього Буття (Од. 1:8), так і нашого життя.

Будучи у духовному єднанні із Господом Богом (пор.: Йо. 6:56), ми повинні не забувати й про наше, поміж собою, духовне єднання у Христовій Церкві. Адже «Один Господь, одна віра, одне хрещення» (Еф. 4:5).

Отже, будучи побожними християнами й належачи до Христової Церкви, потрібно утверджуватися у вірі та творити добре діла.

Утвердження у вірі робить людину вільною (пор.: II Кор. 3:17). Воля – це одна з сутнісних сил людини. Вона виражає здатність людини мобілізувати і цілеспрямовувати свої психічні та фізичні сили на розв’язання завдань, що постають перед її діяльністю і вимагають свідомого подолання суб’єктивних і об’єктивних труднощів та перешкод. Вона формується насамперед як здатність переборювати свої особисті суб’єктивні жадання і підпорядковувати свою діяльність суспільно заданим, контролюваним розумом цілям [14, с. 87].

У цьому контексті богословська наука говорить про уникання гордості як головного чинника гріхопадіння людини. Егоїстична людина має суттєві перешкоди до виконання добрих діл, без яких віра є мертвю (пор.: Як. 1:26). Саме про це говорив Ісус Христос: «Віддайте ж кесареве кесареві, а Боже Богові» (Мт. 22:21; пор.: Мк. 12:13-17; Лк. 20:20–26).

Засоби успіху.

Слово Боже.

«Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було – Бог. З Богом було воно споконвіку. Ним постало все, і ніщо, що постало, не постало без нього. У ньому було життя, і життя було – світло людей» (Йо. 1:1–4).

Цей вступ Євангелії св. Йоана говорить про споконвічне буття Слова, яким усе постало, яке є тотожне з істинним життям і світлом [1, с. 110]. Це вічне Слово – Син Божий – Ісус Христос.

Як Син у Отці, а Отець у Сині (пор.: Йо. 14:10), так само нероздільні Ісус Христос та Його Слово, зазначене у Євангелії. Лише вдумаймось у слова Ісуса:

«Уже і ви чисті – словом, яким промовляв я до вас» (Йо. 15:3).

Що означає – бути чистим? Це означає – мати «чисте око» (пор.: Мт. 6:22–23). Це значить – все добре бачити, аналізувати, оцінювати – що добре, а що зле, й, нарешті, вибирати те, що добре. Це запорука буття людини у єдності з Богом.

«Я – виноградина, ви – гілки. Хто перебуває в мені, а я в ньому, той плід приносить щедро. Без мене ж ви нічого чинити не можете» (Йо. 15:5).

Уже і цього Божого Слова було би достатньо, щоб вповні аргументувати те, що успіх людини залежить лише від Бога. Бо лише Він – податель усяких благ, а Його благословення – найбільше, що може мати людина [4, с. 49].

Однак це Боже Слово потребує «доброго ґрунту» (пор.: Мт. 13:23), щоб прорости в людині у «дерево Царства Небесного» (пор.: Мт. 13:31–32), яке давало б добрі плоди. Тому то і потрібно утвержуватись у вірі, що, відповідно, неможливе без Божої ласки – дії Святого Духа.

Наш Утішитель, Дух Істини, який зійшов на апостолів й Пречисту Діву Марію у день П'ятдесятниці, постійно перебуває у Церкві. Адже, «де двоє або троє зібрані в моє ім'я, там я серед них» (Мт. 18:20). Дух Святий нероздільний з Ісусом Христом та Отцем Небесним.

Приймаючи достойно Ісуса Христа у Пресвятій Євхаристії, ми, завдяки Йому, освячуємося. Це дія Святого Духа, який збагачує нас Своїми дарами, й ми багатіємо у Бозі. Ми стаємо дітьми Божими – «синами світла» – «Єдинородного від Отця, благодаттю та істиною сповненого» (Йо. 1:14). «Від його повноти прийняли всі ми – благодать за благодать» (Йо. 1:16). Тут Йоан Богослов підкреслює: «Закон бо був даний від Мойсея, благодать же й істина прийшла через Ісуса Христа» (Йо. 1:17).

Та, зрештою, все Євангеліє, як і Святе Письмо в цілому, – це незаперечний аргумент того, що Слово Боже, – «живе та діяльне» [10, с. 91], є джерелом й засобом успіху людини вже тут, на землі. Нам залишається лише додати свій голос на користь того, що освічена людина, тим більше з вищою освітою, ще й у християнській країні, яка має нестираючу печать дару Святого Духа офіційно від 988 року, має мати за священний обов'язок – осягнути знання й розуміння Слова Божого, втіленого у Святому Письмі, без Якого здобути висот Царства Небесного практично неможливо. Хіба що з ласки Божої (пор.: Мк. 10:27).

На підтвердження цього аргументу знову ж таки, наведемо слова Ісуса Христа: «Чи не тому ви помиляєтесь, що не знаєте Письма й Божої сили?» (Мр. 12:24). «Помиляєтесь, бо не знаєте ані Писання, ані Божої сили» (Мт. 22:29).

Висновки, які виходять із цих Христових слів, зрозумілі. Залишається лише добровільно прийняти Слово Боже у своє серце і з ним побожно жити й працювати на благо тієї країни, де живемо, бо у цьому наш успіх й наше щастя (пор.: Єр. 29:7).

Побожнє життя.

Побожнє життя, як струмок, що починається із джерела, випливає із Слова Божого, яке є «рецептом» до здорового способу життя.

Ісус Христос закликав: «Прийдіть до мене всі втомлені й обтяженні, і я облегшу вас. Візьміть ярмо мое на себе й навчіться від мене, бо я лагідний і сумирний серцем, тож знайдете полегшу душам вашим. Ярмо бо мое любе й тягар мій легкий» (Мт. 11:28–30).

Або ж, наведемо слова Ісуса Христа, які Церква називає золотим правилом: «І як бажаєте, щоб вам чинили люди, чиніть їм і ви так само» (Лк. 6:31; пор.: Мт. 7:12–14).

Зауважте, – яку благодатну надію несуть ці слова. Водночас, вони утішають,

бо натхненні Духом Святым, у нас оживають й діють, виходячи з наших обдарувань. Разом з тим, ми повинні пам'ятати й інші, застерігаючі слова Христа: «Хто не зі мною, той проти мене, і хто зі мною не збирає, той розкидає» (Мт. 12:30).

Як береги цього «струмка», що тече у життя вічне – це Заповіді любові (пор.: Мт. 22:37–40). Життя у любові – це означає жити з Любов'ю. Адже, Господь Бог і є Любов (І Йо. 4:16), [9]. Це найбільше, що може мати людина: «Якби (...) не мав любови, я був би ніщо» (І Кор. 13:2).

Побожне життя не можливе без віри, так само як віра не може бути без любові. Віра, чинна любов'ю (Гал. 5:6) є першою умовою до спасіння. Бог всім людям подає потрібної тої ласки подостатком, а людина мусить з Богом співпрацювати, тобто ту ласку прийняти й заховати [6, с. 17]. Автор навчає: «Будьте роботящими, виконуйте всі ваші обов'язки, не живіть понад стан, поскромлюйте своє пристрасті, живіть праведно: це є найвідповідальніші засоби длясягнення туземного добробуту. А хочете умерти щасливою смертю і жити колись в небі, то оминайте гріх, вправляйтесь в чесноті, зносіть терпеливо хрести і наслідуйте Ісуса Христа; це є певні засоби длясягнення спасіння» [6, с. 53]. Як синхронно звучать ці слова із Євангелією: «Як хочеш увійти в життя, додержай заповідей» (Мт. 19:17).

Побожне життя нероздільне з молитвою. Пояснюючи Господню молитву «Отче наш» й даючи науку молитви, Митрополит Андрей Шептицький говорить про духовний хліб, яким є Боже Слово, зокрема про побожні книжки, які приносили б людям бажаний успіх. Звертаючись до духовенства, Митрополит Андрей зазначає: «Здається, що успіхи нашої душпастирської праці передовсім, як не виключно, зависять від ревности наших молитов» [5, с. 102]. Отже, це ще одне підтвердження, що Господь Бог є джерелом нашого успіху.

Побожне життя у молитві є нашим благословенням, адже, Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа благословив нас із неба всяким духовним благословенням у Христі (Еф. 1:3). Як взірець цього благословення для нас у всій своїй божественній величині й водночас надзвичайній скромності постає образ Пресвятої Богородиці – нашої небесної Заступниці.

Коли ж після благовіщення небесного посланця Діва з Назарету була названа «благословенна між жінками» (див. Лк. 1, 42), то це пояснюється отим благословенням, яким «Бог Отець» нас «благословив з неба в Христі». Це є духовне благословення і стосується воно всіх людей, вміщує в собі повноту й загальності («всяке благословення»), яке випливає з любові, що в Святому Дусі, об'єднує Отця з одноістотним Сином. Водночас це благословення звернене через Ісуса Христа в бік історії людства аж до кінця віків: в бік усіх людей [8, с. 12–13].

У молитві «Богородице Діво» ми величаємо Пречисту Діву Марію словами Божого посланця – «благодатна Маріє, Господь з Тобою» (Лк. 1:28). Водночас, в цих словах ми ще раз і ще раз вкладаємо нашу надію на нерозривну єдність з Богом. Адже у Христі, через участь Марії у Божому житті, закладений весь успіх й нашого життя.

Марія – «повна ласки» - ділиться з нами тією ласкою, – даром самого Бога, «який через ласку оживляє й освячує вибраних». (...). В таїнстві Христовому Вона присутня вже «перед створенням світу», як Та, що Її Отець «вибрав» на Матір свого Сина у Воплощенні [8, с. 13].

Материнство Пресвятої Діви Марії залишається у Церкві як материнське посередництво: вставляючись за всіма своїми дітьми, Мати співдіє в спасенному

длі Сина, Відкупителя світу (...), бо діло Відкуплення охоплює всіх людей. Так, отже, таким особливим чином об'явилась успішність того єдиного й універсального посередництва Христа «між Богом і людьми» [8, с. 57].

Благословенна праця.

Побожне життя, як і віра, реалізується у добрих ділах. Як віра без діл мертві (пор.: Як. 1:26), так само й побожне життя немислиме без добрих діл, які творяться, з ласки Божої, молитвою та благословеною працею [18].

Саме Господь благословляє на добрі діла, Він Сам «творить аж по сю пору» (Йо. 5:17). Він же і є співтворцем цих добрих діл.

Згадаймо притчу про сіяча (Мт. 13:1–23; Мр. 4:1–20; Лк. 8:1–21): «От вийшов сіяч сіяти. І коли він сіяв, деяке впало край дороги (...). Інше впало на добру землю і вродило (...)» (Мт. 13:1–8). Як бачимо, вже від самого початку притчі ставиться акцент на сіячі та його праці – «Сіяч сіє слово» (Мк. 4:14); «зерно – це слово Боже» (Лк. 8:11).

о. Тарас Барщевський зауважує: «Одна сівба, той самий сіяч, те саме насіння, ті самі рухи, той самий труд, а все ж таки різні результати» [12, с. 20]. Автор продовжує: «Постійні неуспіхи і успіх не розкладені по якійсь часовій лінії: тепер час неуспіху, але майбутнє передбачає багатий урожай; сьогодні досвідчується неуспіх власної праці, натомість завтра буде видно багатий плід. (...). Перед тим самим Словом в той самий час є ті, що його приймають і ті, що його відкидають» [12, с. 23].

Заключення.

Успіх, як ціль, передбачає досягнення вагомих результатів у певній галузі суспільного життя людини чи особистих справах.

У світському житті цей успіх може виражатися у здобутті освіти, отриманні робочого місця, кар'єрному рості, високооплачуваній посаді, захисті наукової праці, державних нагородах тощо.

В особистому житті вагомим успіхом є «добра доля» людини – міцна сім'я [20], щаслива родина, відповіальні друзі, а також наявність необхідних засобів праці й побуту. Іншими словами, те, що працює на добро людини. Бо коли людина цього не має або його втрачає, вона об'єктивніше може оцінити повноту вартості того, що приносить успіх або принаймні долучається до цього.

Для людини найбільшим успіхом є духовне єднання з Богом і як здобуток, – добрий характер [16], постійний й непереривний духовний розвиток [15, 17], творіння добрих діл [18], утвердження у вірі [19] тощо. Загалом, – всі ті критерії, які забезпечують присутність Царства Божого між людьми (пор.: Лк. 17:21).

Осягнення Царства Небесного (Мт. 3:2), «третього неба» (ІІ Кор. 12:2), «раю» (Лк. 23:42–43; ІІ Кор. 12:4), – це найголовніший успіх для кожного християнина. Для цього вже тут, на землі, потрібно прагнути святості (Лев. 19:2), досконалості (Мт. 5:48).

Таким чином, успіх для «тілесної» людини виражається, головним чином, в отриманні значних матеріальних благ або ж задоволенні свого «Я». «Духовна» ж людина свій успіх віддає у «Божі руки» (пор.: Пс. 116:12; Мт. 25:14–23; Мк. 8:25; Лк. 12:34) як «дитина Божа» (пор.: Рим. 8:5–17).

Висновки.

1. Успіх для кожної людини асоціюється із поняттями «добра», «щастя», «радості» тощо.

2. Господь Бог – правдиве джерело успіху людини.

3. Для практикуючого християнина позитивний результат праці не мислиться без Божого благословення та ласки Божої, тобто дії Святого Духа.

4. Наше оцінювання «успіху» може не збігатися із Божим поглядом на дії людини чи результати її праці.

5. Хрещення та віра «чинна любов'ю» – перші умови для досягнення Великого Успіху, яким є Царство Небесне.

6. Засоби для досягнення щоденного успіху – Слово Боже, побожне життя, благословенна праця.

7. Формула успіху – сукупність добрих діл.

Література

1. Святе Письмо Старого та Нового Завіту / Переклад тексту – о. Іван Хоменко, 3-го ЧСВВ. – Рим: Місіонер, 2007.
2. Катехизм Католицької Церкви / Синод УГКЦ. – Жовква: Місіонер, 2002. – 772 с.
3. Катехизм Української Греко-Католицької Церкви: Христос – наша Пасха. – Львів: Свічадо, 2011. – 336 с.
4. Словник біблійного богослов'я. За ред. Ксав'є Леон-Дюфура та ін. / Пер. з фр. Вл. Софрана Мудрого, ЧСВВ. – Жовква: «Місіонер», 2010. – 992 с.
5. Шептицький Андрей, митрополит. Твори (аскетично-моральні). –Львів: «Свічадо», 1994. – 494 с.
6. Дзерович Юліян, свящ. Проповіді катехитичні. т. 1. Про віру. –Перемишль: «Руський Амвон», 1903. – 296 с.
7. Господа Животворящого. Dominum Et Vivificantem / Енцикліка Вселенського Архиєрея Івана Павла II. – Львів: «Місіонер», 2008. – 104 с.
8. Мати Відкупителя. Redemptoris Mater/ Енцикліка Вселенського Архиєрея Івана Павла II. – Львів: «Місіонер», 2008. – 86 с.
9. Бог є Любов. Deus Caritas Est / Енцикліка Вселенського Архиєрея Венедикта XVI. – Львів: «Місіонер», 2008. – 58 с.
10. Слово Господнє. Verbum Domini / Післясинодальне Апостольське Повчання Святішого Отця Венедикта XVI. – Львів: «Свічадо», 2011. – 176 с.
11. Шевчук Святослав, о. д-р. Життя у Христі: Моральна катехиза. –Львів: Вид-во УКУ, 2004. –180 с.
12. Барщевський Тарас, о. Євангельські Притчі. – Львів: ЛБА – КПІ, 2002. – 134 с.
13. Психологічний словник / За ред. В. І. Войтка. К.: Вища школа, 1982. – 216 с.
14. Філософський словник / За ред. В. І. Шинкарука. –К.: Голов. ред. УРЕ, 1986. – 800 с.
15. Крупник Я. Г. Основні аспекти теорії непереривної еволюції за апостолом Павлом / Наук. вісник ЛНУВМБТ ім. С. З. Гжицького. – 2011. –Т. 13. № 2. (48). Ч. 3. – С. 235–240.
16. Крупник Я. Г. Виховання доброго характеру за апостолом Петром / Наук. вісник ЛНУВМБТ ім. С. З. Гжицького. – 2011. –Т. 13. № 3. (49). –С. 177-181.
17. Крупник Я. Г. Духовний розвиток людини у світлі віровчення Церкви / Наук. вісник ЛНУВМБТ ім. С. З. Гжицького. – 2012. –Т. 14. № 2. (52). Ч. 4. – С. 208–213.
18. Крупник Я. Г. Благословенна праця як фактор буття та духовного розвитку людини / Наук. вісник ЛНУВМБТ ім. С. З. Гжицького. –2012. –Т. 14. № 3. (53). Ч. 4. – С. 190–195.
19. Крупник Ярослав. Утвердити у вірі // Місіонар. – 2012. -№ 12. – С. 48–52.
20. Крупник Я. Г. Біблійний аспект подружжя / Я. Г. Крупник, М. Г. Крупник // Наук. вісник ЛНУВМБТ ім. С. З. Гжицького. – 2014. – Т. 16. № 3. (60). Ч. 5. – С. 266–272.

Стаття надійшла до редакції 12.03.2015